

SØNDAG D. 20. JANUAR 2008 -

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: 2. Korinter-brev kap. 9 v. 8-9

Nyttestamentlig læsning: Apostlenes Gerninger kap. 17 v. 22-34

PRÆDIKENTEKST: **MATTÆUSSEVANGELIET KAP. 25 V. 14-30**

Udgangslæsning: Prædikerens Bog kap. 11 v. 1

7*7=49 !

Det glemmer jeg aldrig, så længe jeg lever.

For da jeg gik i 3. klasse, havde vores regnelærerinde, fru Westerdal, fundet en rigtig gulerodsmetode til at få os til at lære de små tabeller. Vi skulle selv terpe dem derhjemme, og når én så var klar til at blive hørt i en af de små tabeller, skulle man bare sige til. Hvis man så kunne den, fik man en flot guldmedalje i rødt silkebånd.

7-tabellen var den sværeste, syntes vi alle sammen, for 7 er ikke bare et ulige tal - det er så sært skævt. Så jeg ville gerne være den første, der fik en medalje for 7-tabellen. Og jeg knoklede på med den hjemme, og stillede op til medaljeprøve.

Det første, fru Westerdal spurgte om, var : "Hvad er 7*7?" - og bøh! Det havde jeg glemt - nu glemmer jeg det aldrig.

For - vi havde også fru Westerdal til religion. Og det var hun lige så god til.

Hun var en personlig kristen - det lagde hun ikke skjul på. Og hun fortalte os Jesu lignelser så levende, at vi næsten troede, vi sad og hørte på Jesus selv.

Men så forsøgte hun også til tider at forklare lignelserne for os 3.-klassere. Og det er faktisk svært.

Nu lignelsen om de betroede talenter - Vi har jo alle sammen fået nogle evner - nok ikke lige mange, og slet ikke de samme. En er god til dansk, en anden til regning, en tredje til formning o.s.v.

Men det vigtige her i livet er ikke, hvad vi er gode til, men at vi bruger de evner vi har, så vi bliver endnu bedre til det - og at vi ikke gør som ham, der bare gravede sit talent ned i jorden. For en dag på tærsklen til evigheden skal vi gøre regnskab for Gud.

Og så gik jeg hjem og terpede som en gal på 7 tabellen, for jeg ville ikke kastes ud i mørket udenfor, hvor der er gråd og tændersskæren.

Hvis fru Westerdal havde vidst, hvilke sjælekvaler hun satte i hvert fald én af sine elever i med den udlægning af lignelsen om den betroede 7-tabel, så havde hun nok ... helt ladet være med at udlægge den for os, men bare ladet lignelsen stå.

Men det har jo været så almindelig en forståelse af den lignelse, at ordet talent fra at være betegnelsen for værdien af ca. 30 kg. sølv eller guld er kommet til at betyde 'en særlig evne'. Og så laver man det lille sporglige kunstgreb, at pengene kalder man EN talent, og evnen kalder man ET talent. Og vel er det rigtig nok, at vi skal bruge og udvikle vore evner - selvfølgelig skal vi det. Det er bare ikke det, Jesus taler om.

For det passer jo ikke, at vor evige frelse er afhængig af, om vi kan 7-tabellen, eller vi hver især udvikler de evner, vi har.

Tænk, om Guds nåde imod os skulle udmåles efter det. Så ville det jo i bedste fald kun være stræberne, der blev frelst. Så skulle der ved indgangen til Guds rige være et studie, hvor vi skulle stille op til audition og have bedømt vores X-faktor. Men alle dem, som Jesus så ofte tog parti for og kaldte "disse mine mindste", de ville næppe have en chance, selv om Jesus tit sagde til dem : "Din tro har frelst dig."

Guds nåde ville jo være sat ud af kraft, og vi ville være - om ikke under Moseloven, så blot under

en ny lov, der hedder: "Når du har lært 7-tabellen, så skal du også lære 17-tabellen - og derefter skal du ... og hele livet handler om at blive god nok og leve op til Guds krav - og Gud er stor - han er streng, så bare tag dig sammen."

Der var én i lignelsen, der havde den relation til sin herre. Og det var ham med den ene talent. Og han var ganske klar over, at de krav, som han forestillede sig, at hans herre ville stille til ham, dem kunne han aldrig leve op til. Slet ikke, når han "kun" havde én talent at gøre godt med - det var nu slet ikke så lidt. - - Hvad hvis jeg satser det, jeg har, og aktiekurserne falder og børsen krakker - jeg ville aldrig kunne betale den gæld af. Hvad vil min Herre så gøre ved mig? Det kunne vi jo godt svare ham på. For Jesus fortalte en anden lignelse og én, der skyldte sin herre 10.000 talenter - og fik hele gælden eftergivet. Jeg tror endda, at hans herre ville have føjet til: Selv om du mistede hele din betroede formue, så var du tro i det små, jeg vil sætte dig over meget - gå ind til din herres glæde.

Hvor er der dog mange mennesker, der har det billede af Gud og den forståelse af livet og kristentroen, at Gud kræver, at vi skal leve op til en masse krav, for at blive gode nok. Og det ligger dybt i os, som noget synden har gensplejset ind i vor sjæl, at vi vil helst gøre os fortjent til Guds nåde, om ikke på anden vis, så ved at være pæne mennesker, der ikke laver ulykker.

Det er derfor, det altid er ham, der gravede sin talent ned, der springer os i øjnene, når vi læser denne lignelse - - for han er så genkendelig - og så får vi måske ikke rigtig øje på mere, og bliver endnu en gang bekræftet i, hvor vigtigt det er at lære 7-tabellen.

Men der er jo meget mere i Jesu historie her. Lad os kigge nøjere på det mere.

"Det er som med en mand, der skulle rejse til udlandet.". Sådan begyndte lignelsen. Hvad er som med en mand ...? Hele sammenhængen her i Mattæusevangeliet handler om Himmeriget, som Mattæus ynder at kalde Guds rige.

Tjenerne er allerede i deres herres hus - de er allerede i Guds rige. Hvordan er de kommet dér? Som Jesus siger andre steder: For mennesker er det umuligt, men ikke for Gud, for alle ting er mulige for Gud.

De er der af Guds nåde. De skal ikke leve op til noget som helst for at være der.

Vi er her af Guds nåde - Gud har ved Jesu død og opstandelse smækket portene til sit rige på vid gab for enhver, som vil gå ind: Så er vi da ikke længere fremmede og udlændinge. Vi er de helliges medborgere og hører til Guds husstand, skrev Paulus. (Ef. 2,19)

Ud af samme nåde gør Gud os til sine tjenere og medarbejdere. Paulus, som udførte en international tjeneste, som Lukas fandt det værd at skrive en hel bog om, siger om sin aposteltjeneste: "Af Guds nåde er jeg, hvad jeg er, og hans nåde imod mig har ikke været forgæves; jeg har arbejdet mere end nogen, det vil sige ikke jeg, men Guds nåde, som har været med mig." (1. Kor. 15,10).

Af nåde tager Gud os med i sin gerning. Han har i grunden ikke brug for os.

"Gud, som har skabt verden med alt, hvad den rummer, og som er Herre over himmel og jord, bor ikke i templer bygget af hænder. Heller ikke lader Gud sig tjene af menneskehænder, som om han trængte til noget. Det er ham, der giver alle liv og ånde og alle ting; (ApG 17,24-25) For i ham lever vi, ånder vi og er vi." (ApG. 28)

Ud af grænseløs kærlighed skabte han os i sit billede, som vi slørede og tabte.

Ud af grænseløs kærlighed frelste han os ind i sit rige, sin husstand.

Ud af grænseløs kærlighed betror han os som sine medarbejdere at forvalte den kærlighed, så hans billede træder stadig tydeligere frem i vort liv, og stadig flere ser og erfarer hans kærlighed og nåde, som hedder Kristus.

Det er Guds nådegave til os.

Hvad er det så for en formue, han betror os at forvalte, når det nu ikke er 7-tabellen?

Det er vel alle de velsignelser, han lader regne ned over os:

Han har velsignet os med alle de fysiske goder, som vor tilværelse byder på.

Og i Kristus har han velsignet os med al himlens åndelige velsignelse, (Ef. 1,3) - intet mindre.

Og regnskabet det aflægger vi løbende. Hvordan det bliver, den dag Jesus kommer igen, det ved jeg ikke. Men jeg ved at Guds husstand, som vi tilhører - Guds rige er så radikalt anderledes end den verden, hvor vi bedømmes på, om vi kan 7-tabellen.

Her - i Guds rige - modtager vi, ikke ved at gange op og skrabe til os, men ved at give videre.

Alt det, Gud velsigner os med, må vi sætte i spil i vort liv. Give slip på det. Strø det ud til andre.

Så først modtager vi det.

Vil du gå ind til din herres glæde, skal du ikke grave formuen ned. Du skal ikke sidde og fedte med den med gnierberegninger. Du skal ødsle den væk, ligesom Gud ødsler med sin kærlighed. Så vokser formuen.

Vil du opleve glæden ved alt det skabte - alle de goder, der er til at røre ved, så skal du ikke samle i bunke eller forkæle dig selv med materielle overflødigheder. Prøv i stedet Guds riges opsparingsprincip: Det er saligere at give end at modtage.

Bærer du rundt på skyldfølelse og dårlig samvitighed? Siver det ikke rigtig ind i hjertet, når du får at vide, at al din synd er tilgivet? Og har du det billede af Gud, at han er en sur gammelfar, der sidder og holder nøje regnskab med alle dine fejl og mangler i sin sorte bog? Så kig lige efter i dit eget hjerte: Hvor er det, du bære nag? Hvem skal du selv tilgive? Gør det - tilgiv uden betingelser, og du vil opleve, at det er sandt, at du selv er tilgivet betingelsesløst.

Du ved, at Gud elsker dig. Ja, men du har så svært ved at få øje på hans kærlighed i dit besværlige liv. Sæt kærligheden i spil i din hverdag. Slip de frygtsomme beregninger om, hvad der er fair og rimeligt, og du vil opdage, at Guds kærlighed er et ocean, du kan øse af.

Hvis det er sådan det vender, så er der altså alligevel noget, vi skal leve op til - eller hvad?

Nej, når vi på den måde begiver os ud i det liv, Gud giver os at leve i hans rige, hans husstand her på denne jord, så vil vi opleve det, ligesom Paulus gjorde: Det er ikke mig der gør det - det er Guds nåde, som er med mig.

Og vi vil stadig klarere se, at Gud ikke er en streng herre, der stiller krav, vi ikke kan leve op til. Han er vor kærlige Far, som ødsler sin kærlighed på os.

Gå ud og ødsel videre. Så går du ind til din Fars glæde.

Amen.